

Scrioare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XII, NR. 9 (150) / 2009 BULETIN DE INFORMAȚII SEPT. 2009

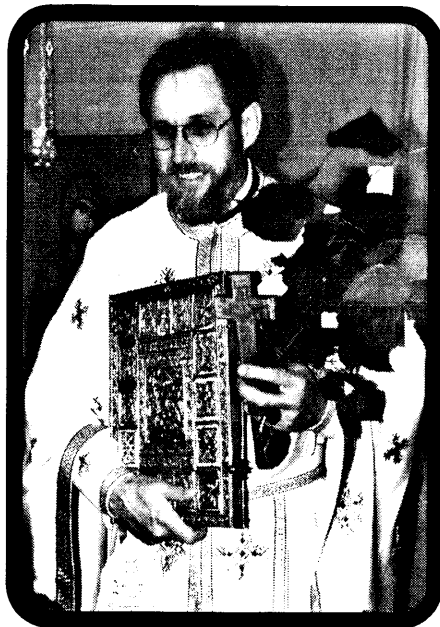
Părinte Constantin, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

În seara zilei de 4 august 2009 (orele 19:10) pe când lucrau la dărâmarea unei părți a clădirii care adăpostește capela parohiei românești din Berlin, pentru ca pe locul ei să se poată construi biserica mult dorită de întreaga comunitate, Părintele Constantin Mihoc împreună cu credinciosul Nicolae Liviu Cioară au fost surprinși de dărâmarea unui zid care i-a acoperit în întregime. Greutatea imensă căzută peste ei, le-a provocat imediat moartea. Ceilalți credincioși care lucrau împreună au reușit să se retragă la timp și să-și salveze viața.

Vestea morții instantanee a Părintelui Constantin (49 ani) și a fratelui Nicolae (36 ani) a fost primită cu imensă durere de membrii familiei, de credincioșii parohiei, de prieteni și de toți cei care l-au cunoscut. Presa scrisă, televiziunea și radioul, atât din Germania cât și din România, au anunțat imediat tragicul accident, iar în zilele următoare au transmis reportaje despre viața Părintelui și despre lucrarea sa la Berlin consacrată credincioșilor români de aici și idealului lor de a-și construi o biserică proprie.

Deja în seara accidentului s-au adunat la biserică o mulțime de credincioși care au venit să aprindă o lumânare pentru sufletul păstorului lor duhovnicesc și al fratelui Nicolae, apreciat ca cel mai harnic și devotat credincios al parohiei, gata oricând de ajutor pentru binele comunității. În zilele următoare, credincioșii n-au încetat să treacă pe la biserică, să participe dimineața și seara la slujbă sau, peste zi, să aprindă lumânări, să depună flori și să se roage în fața tablourilor îndolia-te cu chipurile senine și zâmbitoare ale celor doi slujitori mutați la Domnul. Fiecare putea să guste ceva din ofrandele aduse din belșug pentru pomenirea lor. Străinii se minunau de dărnicia românească! De Schimbarea

la Față și în duminica din 9 august am slujit Sf. Liturghie arhierescă înconjurat de mai mulți preoți ortodocși din Berlin. Răspunsurile date în limba română de corul german «Sf. Nicolae», condus de D-l Nicolaus Görner, mari prieteni ai Părintelui Constantin și ai Parohiei, au înfrumusețat cu deosebire slujba. Zilnic, după fiecare slujbă, urma agapa oferită pentru toți participanții.

Preot Dr. CONSTANTIN MIHOC
(23.04.1960 - 4.08.2009)

Între timp, la Institutul medico-legal s-au făcut cercetările cu privire la cauza morții și autopsia; aceasta din urmă numai în cazul Părintelui Constantin pentru că, în chip minunat, trupul său, deși scos de sub plăci de ciment și piatră de sute de kilograme, dacă nu chiar de tone, a rămas totuși absolut întreg, nici măcar strivit. Doar coloana cervicală a fost secționată în trei locuri, ceea ce i-a și provocat moartea.

Luni, 10 august, credincioșii și-au luat rămas bun de la fratele Nicolae al că-

rui sicriu a fost depus în biserică pentru slujba parastasului. Au fost prezenți aproape o sută de credincioși ca și reprezentanți ai presei locale. În-mormântarea fratelui Nicolae a avut loc în satul natal Lungoiu de Jos (jud. Hunedoara) și a fost săvârșită de P.S. Episcop Timotei al Aradului și P.S. Episcop-vicar Sofian Brașoveanul înconjurați de un sobor mare de preoți în frunte cu protopopul de Brad Părintele Nicolae Jorza. Din partea Centrului eparhial a slujit pe lângă P.S. Sofian și Părintele Arsenie Drăgan. Fratele Nicolae a fost căsătorit dar n-a avut copii.

Miercuri, 12 august, după ce s-au încheiat toate formalitățile medico-legale, Părintele Constantin a fost îmbrăcat după rânduială în veșminte de Liturghie de către ierarhul său, ajutat de patru preoți: un român, doi greci și un arab antiohian și pus în sicriu în prezența lucrătorilor de la Institutul medico-legal care au mărturisit experiența lor profundă, unică, trăită vreodată cu prilejul punerii în sicriu a morților. La orele 11:00, sicriul deschis a fost depus în capela românească unde s-au adunat o mulțime de credincioși îndoliați: preoți ortodocși, reprezentanți ai Ambasadei României, ai autorităților civile și ai presei. Au participat, de asemenea, P.S. Episcop Damian al Bisericii Copte (Egipt) din Germania, preoți copti, sirieni, armeni, catolici, evanghelici, reprezentanți ai Conventului și ai Consiliului ecumenic din Berlin, precum și ai asociațiilor româno-germane din capitala Germaniei. S-a săvârșit o mare parte din slujba înmormântării cu citirea a mai multor pericope din «Apostol» și din Sfintele Evanghelii. La sfârșitul slujbei s-a dat citire mesajului de condoleanțe adresat familiei și credincioșilor de către Preafericitul Părinte Patriarh Daniel al Bisericii Ortodoxe Române. S-au rostit cuvântări în limba germană de către ierarhul locului,

Arhim. Panaghiotis (grec), Arhim. Hanna (antiohian), Diac. Johannes (Biserica ucraineană), Sonia Esper din partea Conventului Bisericilor din Berlin, un reprezentant al Bisericii evanghelice, iar din partea Parohiei de către D-I Eremia, vice-președintele Consiliului parohial. A urmat o mare agapă oferită tuturor celor prezenți. S-a plecat apoi spre aeroport, compania Blue Air, oferind gratuit transportul sicriului și al însoțitorilor. La ieșire din Aeroportul Băneasa, Părintele a fost întâmpinat de mai mulți slujitori de la Catedrala Patriarhală și de la Facultatea de Teologie care au săvârșit un Parastas în prezența membrilor familiei și a câtorva zeci de credincioși. În drum spre Facultatea de Teologie, s-a trecut pe Strada Sfinților, prin fața locuinței Părintelui, unde s-a făcut o ectenie de pomenire. La biserica Sf. Ecaterina a Facultății de Teologie, Părintele a fost așteptat de către P.S. Episcop-vicar Varsanufie Prahoveanul, decanul și profesorii Facultății, precum și de câteva sute de studenți și de credincioși. S-a făcut o Panehidă, după care P.S. Episcop-vicar Varsanufie Prahoveanul a citit mesajul Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, iar Părintele Decan Ștefan Bughiu a ținut un cuvânt ocazional, omagiind personalitatea Părintelui Constantin Mihoc, cadru didactic al Facultății. S-a mers apoi spre biserica Sfânta Vineri Nou, «a doua parohie» a sa, cum iubea Părintele Constantin să numească această frumoasă biserică, zidită prin jertfa celui mai bun prieten al său, P.C.Pr. Nicolae Burlan. Aici, deși timpul trecuse de miezul nopții, peste două mii de credincioși așteptau în fața bisericii de mai bine de două ore venirea Părintelui lor drag. Privind mulțimea cu lumânări aprinse și cu flori, aveai impresia că te afli în noaptea de Paști. În biserică s-a făcut din nou o Panehidă, după care a vorbit Părintele Paroh Nicolae Burlan și Mitropolitul Serafim.

Din București, sicriul a fost transportat la Suceava unde a fost așteptat la Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou de către Î.P.S. Arhiepiscop Pimen al Sucevei și Rădăuților cu care Părintele Constantin a avut o relație sufletească deosebită. În biserică, sicriul a fost așezat lângă racla cu moaștele Sf. Ioan cel Nou, iar Î.P.S. Arhiepiscop Pimen a luat icoana cu Sf. Ioan de pe sfânta raclă și a depus-o pe sicriul Părintelui Constantin. A fost ultima închinare a Părintelui la Sf. Ioan pe care l-a iubit atât de mult aici pe pământ și pe care l-a întâlnit

cu siguranță, față către față, în cer. De la Sf. Ioan, Părintele a fost depus în Biserica Buna-Vestire, din cartierul Sf. Ilie, construită pe proprietatea părinților săi Nicolae (+1996) și Aglaia (90 de ani). Aici, timp de trei zile s-au făcut slujbe neîntrerupte, zi și noapte, mii de credincioși având posibilitatea să sărute sicriul deschis al Părintelui. Sâmbătă, 15 august, la orele 16:00 a început slujba înmormântării oficiată de patru arhierii: Î.P.S. Mitropolit Teofan al Moldovei și Bucovinei, Mitropolitul Serafim, Î.P.S. Arhiepiscop Pimen și Episcopul Timotei al Spaniei și Portugaliei, înconjurați de un sobor de aproape 200 de preoți și diaconi și cu participarea a mii de credincioși. S-a dat citire mesajelor de condoleanțe trimise de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel și de Î.P.S. Mitropolit Laurențiu al Ardealului. Au vorbit toți ierarhii, Părintele Nicolae Burlan și Primarul Ioan Lungu, după care sicriul a fost depus într-un mormânt din apropierea bisericii. Presa centrală și locală a relatat pe larg evenimentul înmormântării.

Parastasul la 40 de zile a fost săvârșit atât la Biserica Buna-Vestire din Suceava, cât și la Catedrala mitropolitană din Nürnberg. La Berlin, în 14 septembrie, s-a făcut, de asemenea, un Parastas cu participarea Mitropolitului Serafim, P.S. Episcop-vicar Sofian Brașoveanul și a numeroși preoți reprezentând toate jurisdicțiile ortodoxe din Berlin. Au fost, de asemenea, de față Ambasadorul României în Germania, D-I Lazăr Comănescu, precum și foarte mulți reprezentanți ai celorlalte Biserici din Berlin. Au vorbit Mitropolitul Serafim, Pastorul Rider-Pell din partea Consiliului ecumenic local și D-I Ambasador Comănescu.

Părintele Constantin Mihoc s-a născut în data de 23 aprilie 1960 ca al optulea copil din cei zece ai familiei Mihoc Nicolae și Aglaia, originari din Sf. Ilie (azi, cartier al Sucevei). Părinții, membrii ai Oastei Domnului, foarte credincioși și atașați de Biserică și-au crescut copiii în frica lui Dumnezeu, cu rugăciune și post și cu participare regulată la Sf. Liturghie. Mama Aglaia îmi mărturisea, cu ani în urmă, cum în fiecare sâmbătă și ajun de sărbătoare, la apusul soarelui, încetau lucrul câmpului și începeau pregătirile pentru ziua următoare dedicată în întregime lui Dumnezeu: făceau mâncare, îi spălau pe copii și se rugau împreună până către miezul

nopții. A doua zi, întreaga familie mergea la biserică de la începutul slujbei și participa cu evlavie la Utrenie și la Sf. Liturghie. După masă, în casa familiei Mihoc se adunau regulat frații de la Oastea Domnului, care cântau împreună și citeau capitole întregi din Sf. Scriptură. Așa au ajuns toți frații Mihoc să cunoască bine Cuvântul lui Dumnezeu și slujbele Bisericii și să dorească să studieze teologia. Astfel, toți cei șase frați au devenit preoți, trei dintre ei chiar profesori de teologie: P.C.Pr.Dr. Vasile Mihoc, profesor de Studiul Noului Testament la Facultatea de Teologie Andrei Șaguna din Sibiu, P.C.Pr.Dr. Constantin Mihoc, lector la Catedra de Patristică a Facultății de Teologie «Justinian Patriarhul» din București și P.C.Pr.Prof. Ioan Mihoc, directorul Seminarului Teologic «Veniamin Costachi» de la Mănăstirea Neamț. Din cele patru fete, trei sunt căsătorite cu preoți. Mama Aglaia (90 ani) are aproape 200 de membrii în familia ei: copii, nepoți și strănepoți dintre care foarte mulți sunt preoți. O familie binecuvântată și pilduitoare pentru toate familiile creștine! Despre avort sau ferirea de a avea copii, mama Aglaia îmi spunea că este păcat și să te gândești la așa ceva!

După ce a făcut seminarul la Mănăstirea Neamț și teologia la București, Părintele Constantin a fost hirotonit preot în 18 iulie 1986 pe seama Parohiei din Mitocaș (Suceava) unde a ridicat din temelie o biserică nouă, iar în 1990 a fost transferat la capela spitalului «Christiana» din București, al Asociației «Christiana», întemeiată de Dr. Pavel Chirilă cu sprijinul mai multor preoți, între care și Părintele Constantin. La București, și-a continuat studiile teologice, obținând doctoratul în teologie (1999). A fost angajat al Facultății de Teologie din București, ca asistent universitar și apoi ca lector la Catedra de Patrologie unde a funcționat până la moartea sa, fiind deosebit de apreciat și iubit de studenți. În cei zece ani de slujire la Berlin, Părintele Constantin, a făcut regulat naveta Berlin - București pentru a-și susține cursurile și a examina pe studenți. Nicio dată însă, parohia n-a fost lipsită de preot slujitor pentru că Părintele se îngrijea de fiecare dată să-și aducă din România preot înlocuitor.

La Berlin, Părintele Constantin a făcut o lucrare pastorală și misionară cu totul excepțională. De la început a întâmpinat o mulțime de greutăți: lipsa unei biserici proprii, chirie mare pen-

tru capela în care a slujit șapte ani, puțini credincioși atașați cu adevărat de Biserică și jertfitori pentru binele comunității, probleme financiare, încercări de sănătate în familie... Și-a început însă lucrarea pastorală cu mult curaj punând accentul pe slujirea la Sf. Altar nu doar Duminica, cum era obiceiul până atunci, ci și în sărbători și în celelalte zile ale săptămânii. La slujbă era ajutat mereu de soția sa Cristina care conducea cântarea la strană. Încetul cu încetul, credincioșii au descoperit în Părintele un om al rugăciunii și al jertfei și s-au atașat tot mai mulți de Biserică. Aceasta și pentru că Părintele nu făcea doar o pastorație colectivă, prin slujire și prin predicile foarte apreciate, ci și una personală, folosind toate mijloacele pentru a-i atrage pe oameni la Hristos. Mai întâi și-a întocmit lista membrilor parohiei care, potențial, sunt toți românii ortodocși din Berlin, probabil câteva mii. Dar dintre aceștia, extrem de puțin aveau, la început, o oarecare legătură cu Biserică. Părintele a ajuns să ia contact personal cu 690 de persoane și să le convingă să accepte să fie trecute pe lista membrilor parohiei, cu adresă, număr de telefon, eventual e-mail și data nașterii. Aceasta din urmă era foarte importantă pentru Părintele căci pe fiecare îl felicita cu prilejul aniversării ei.

Se interesa, de asemenea, de situația familială a credincioșilor, dacă sunt cununați religios, dacă au probleme de sănătate sau financiare. Așa a ajuns Părintele Constantin să pună în rândul foarte multe cupluri care trăiau necununați religios, oferindu-se adeseori să fie el însuși naș de cununie. Astfel, Părintele și D-na Preoteasă sunt nași la 22 de familii din parohie, care desigur s-au atașat și de Biserică. O importanță deosebită o dădea Părintele Constantin spovedaniei pentru care își lua întotdeauna timp, stând de vorbă cu fiecare credincios, dacă era necesar, ore în șir. Cu darul lui Dumnezeu a reușit uneori să împiedice divorțul sau să împace familii divorțate. Cu tinerii avea o relație specială. Așa a ajuns să întinerească parohia, căci cei care frecventează regulat sfintele slujbe sunt îndeosebi tineri. Dacă la venirea sa la Berlin avea la Sf. Liturghie 10-20 de credincioși, astăzi numărul lor a crescut la peste 100. Dar, desigur, mult mai mulți au legătură cu biserica fie și numai la sărbătorile mari.

Pe lângă zidirea Bisericii vii din sufle-

tele credincioșilor, prin îndrumare duhovnicească și insistența de a participa la Sfintele Slujbe, Părintele Constantin s-a preocupat de la început și de procurarea sau zidirea unei bisericii proprii la Berlin. Mai cu seamă că aici românii au avut o biserică proprie, distrusă în timpul războiului. Împreună cu Părintele Constantin am încercat, ani în șir, diferite posibilități până când în 2005 P.C. Sa a găsit un teren deosebit de bun pe care l-a cumpărat cu ajutorul Statului român. În anul următor, Patriarhul de veșnică pomenire, Teoctist, a pus piatra de temelie pentru viitoarea biserică. Imediat după cumpărarea terenului pe care exista o casă cu mai multe încăperi așezate pe lungime, Părintele a amenajat o foarte frumoasă capelă în care se slujește până astăzi. Apoi, timp de trei ani, împreună cu mai mulți arhitecți și ingineri, a lucrat la proiectul bisericii în stil ștefanian, care a trebuit să fie modificat de mai multe ori pentru obținerea autorizației de construcție. Aceasta s-a obținut în martie anul acesta.

Fiind vorba de o construcție foarte complexă, neobișnuită pentru Germania, proiectul ei și calculele de statică au costat peste 100.000 Euro. Toți acești bani au fost adunați de parohie, prin osteneala Părintelui care era deosebit de econom. Tocmai de aceea nu și-a permis să ia ca salariu decât 320 Euro pe lună. Totuși nu se plângea niciodată de lipsă. Eu, care-l spovedeam de cel puțin două-trei ori pe an, îi spuneam mereu să se îngrijească mai mult de familie. Părintele Constantin a fost într-adevăr un «doctor fără de arginți». El n-a cerut niciodată bani pentru slujbele pe care le săvârșea, iar ceea ce primea înregistra pentru parohie.

Părintele Constantin avea un chip luminos și o blândețe caracteristică; era mereu cu zâmbetul pe buze, spunea adeseori glume care destindeau atmosfera din jurul său, iar vocea lui dulce mângâia pe cei ce stăteau de vorbă cu el. Era prin excelență un om duhovnicesc, pentru că era un om al rugăciunii (se ruga zilnic acasă și citea din Sf. Scriptură adeseori ceasuri întregi); n-a slujit niciodată Sf. Liturghie fără citirea canonului de pregătire pentru Sf. Împărtășanie. Respecta cu scrupulozitate tipicul Sfintelor Slujbe, postul și celelalte rânduieli prevăzute de Sfintele canoane. Pomenea la Proscomidie cu foarte multă râvnă numele viilor și al morților. Păstra po-

melnicile primite și le pomenea săptămâni și luni în șir. Avea un respect deosebit față de ierarhia bisericească și făcea totul cu binecuvântarea ierarhului său.

Și tocmai pe el, cel mai evlavios și jertfitor preot al Mitropoliei noastre l-a chemat Dumnezeu la Sine în floarea vârstei! O mare taină pe care n-o putem înțelege rațional, dar pe care o primim prin credință. După cum nu putem înțelege nici necesitatea jertfei Mântuitorului însuși sau jertfa nenumăraților martiri din istoria Bisericii. Știm că la temelia oricărei biserici se pun moaște de sfinți mucenici. La temelia viitoarei biserici din Berlin nu trebuie să aducem moaște din altă parte, căci ea a fost stropită cu sângele mucenicesc al Părintelui Constantin și al fratelui Nicolae. Prin moartea lor mucenicescă, Dumnezeu i-a curățit de orice păcat și i-a făcut deodată fii ai Învierii. De fapt, Părintele Constantin trăia starea de înviere cu săptămâni înainte de a se muta la Domnul. După mărturia surorii Rodica aflată la Berlin pentru a-l ajuta acasă și la biserică (familia fiind plecată în Țară), Părintele asculta zilnic un CD cu canonul Învierii și cânta mereu imnul pascal: «*Hristos a înviat*». În ultima dimineață, îndreptându-se spre biserică, după ce a cântat tot timpul «*Hristos a înviat*» îi spunea surorii sale: «*Rodica, nu mă mai satur de Hristos a înviat!*» Cuvinte profetice care s-au adeverit deplin în seara acelei zile când Părintele Constantin și fratele Nicolae au trecut din moarte la viață, adică la starea de înviere definitivă. Mai mulți credincioși l-au visat pe Părintele Constantin îmbrăcat în veșminte albe, strălucitoare sau în alte ipostase împreunate cu lumina, cu bucuria... Pe o fină a dânsului îmbrăcată în doliu și profund tulburată de moartea lui, Părintele a muștrătat-o în vis, zicându-i: «*Elena, de ce te îmbraci în negru, nu mă vezi cât de frumos sunt îmbrăcat? Și de ce plângi când eu mă bucur!*» Până și o fetiță de 6 ani a văzut-o în vis pe Mama (Maica Domnului) lui «Doamne Doamne» (cum îi spunea Părintelui Constantin) care a venit și l-a ridicat dintre dărâmături la cer. Așa a aflat mama fetiței despre moartea Părintelui a doua zi, dimineața, după accident.

Dacă prin moartea Părintele Constantin familia sa pierde un soț și un tată iubitor, mama un fiu ascultător și plin de respect, parohia pe bunul ei păstor, iar Mitropolia și Biserica noastră un

preot model, toți câștigăm în cer un mucenic și un mijlocitor înaintea lui Dumnezeu.

Cei care l-am cunoscut, să-i mulțumim lui Dumnezeu că ne-a învrednicit să fim o vreme împreună cu el și să ne bucurăm de dragostea și de rugăciunea lui. Fiind încredințat că Părintele Constantin a aflat har înaintea lui

Dumnezeu și că de acolo de Sus poate să ne ajute mai mult decât ne putea ajuta aici pe pământ, să-i spunem zilnic în rugăciune necazurile și durerile noastre ca să le ducă înaintea Tronului lui Dumnezeu. Cred, de asemenea, cu toată ființa că Părintele Constantin va avea grijă de cei rămași în urma lui, de familie și de credincioșii săi pe

care-i va ajuta să îplinească visul vieții sale: zidirea bisericii din Berlin. Numai să-i urmeze exemplul de credință, de rugăciune și de jertfelnicie!

*Părinte Constantin, roagă-te lui
Dumnezeu pentru noi!*

Mitropolitul SERAFIM

*Tot ceea ce îngăduie Dumnezeu este din iubire de oameni**

Părinte, de ce îngăduie Dumnezeu să se întâmple nenorociri?

- Există multe cazuri. Uneori Dumnezeu îngăduie ceva ca să iasă altceva mai bun, iar alteori îngăduie ca pedagogie. Unii sunt răsplătiți, alții plătesc, nimic nu este fără rost. Să știți că tot ceea ce îngăduie Dumnezeu, chiar să dispară și oamenii, de pildă, este din iubire de oameni, pentru că Dumnezeu este milostiv. Proorocul Ilie câți a junghiat? 300 de prooroci ai lui Baal. Când le-a spus: «*Rugați-vă și mă voi ruga și eu și al cărui foc se va aprinde singur, Dumnezeul aceluia este ade-vărat*», au început popii lui Baal să strige: «*Auzi-ne, dumnezeul nostru, Baal, auzi-ne!*» dar nici glas, nici auzire. Atunci proorocul Ilie le spune: «*Dumnezeul vostru are vreo îndeletnicire și nu vă aude. Strigați mai tare!*». Aceia continuau să strige și să-și taie, cum obișnuiau, trupurile lor cu cuțitele, ca să-i doară și să strige mai tare, și astfel să-i audă Baal. În cele din urmă, după ce n-au izbutit nimic, proorocul Ilie a spus: «*Udați lemnele mele. Faceți-o de trei ori*». Atunci au aruncat apă o dată, de două ori, de trei ori. Din multa apă lemnele s-au udat bine și apa curgea împrejur. Atunci rugându-se proorocul Ilie îndată a căzut foc din cer și a ars tot ce era pus pe jertfelnic spre jertfă, încă și jertfelnicul împreună cu acelea. După aceea a spus: «*Prindeți pe slujitorii lui Baal, pentru că atrag poporul la idolatrie*», și i-a înjunghiat pe toți (III Regi 18, 17-40). Mulți spun: «*Bine, dar cum a junghiat proorocul Ilie atâția?*» Dumnezeu nu este barbar, și nici proorocul Ilie nu a fost barbar. Popii idoliilor înșelaseră toată lumea, încât a ajuns proorocul Ilie să spună: «*Am rămas singur!*». Până acolo a ajuns. Iar proorocul Ilie a pus capăt martiriului lor, pentru că proorocii mincinoși sufereau mai mult din pricina propriilor lor junghieri, decât de cuțitul lui Ilie. Durerea pricinuită de tăierile lor era mai mare. Și aceasta pentru că tot ceea ce îngăduie Dumnezeu este din iubire de oameni.

- De ce, Părinte, în Vechiul Testament pedeapsa lui Dumnezeu era atât de imediată?

- În Vechiul Testament numai acea limbă și acea lege o înțelegeau oamenii. Același Dumnezeu era și atunci, dar legea aceea era pentru oamenii aceia care nu înțelegeau altfel. Să nu vi se pară legea aceea aspră și Evanghelia diferită. Era legea care a folosit acelei epoci. Legea aceea nu era barbară, ci neamul acela era barbar. Oamenii contemporani se poate să facă mai mari barbarii, dar cel puțin pot înțelege. Acum se mișcă o candelă și cât de mulți oameni sunt mișcați. Dar atunci, vezi, câte a făcut Dumnezeu! A dat zece biciuiri lui Faraon, ca să scoată pe israeliteni din Egipt. Face uscat Marea Roșie, ca să treacă prin ea. Le dă nor ziua, ca să nu-i ardă soarele, și stâlp luminos noaptea, ca să-i conducă. Și după atâtea fapte minunate au ajuns până acolo încât să ceară drept Dumnezeu un vițel de aur. Astăzi oamenii nu ar spune niciodată că un vitei i-ar duce în Pământul Făgăduinței.

Astăzi îl marginalizează pe Dumnezeu

Bunul Dumnezeu ne dă binecuvântările Sale cele bogate. Să nu fim nemulțumitori și să-L întărâtăm, pentru că «*vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării*» (Efes. 5, 6). Să nu fie! În epoca noastră oamenii nu știu nici de război, nici de foamete și mai spun că nu mai au nevoie nici de Dumnezeu. Le au pe toate și de aceea nu prețuiesc nimic. Dar dacă va veni o vreme grea, foame etc., și nu vor avea ce mânca, atunci vor prețui și pâinea și marmelada și pe toate cele de care vor duce lipsă. Dacă nu slăvim pe Dumnezeu, atunci El îngăduie să vină o încercare, ca să prețuim lucrurile. Iar dacă le prețuim, atunci Dumnezeu nu îngăduie să se întâmple vreun rău.

Mai demult, când nu existau aceste mari înlesniri și știința nu progresase atât de mult, oamenii erau nevoiți ca în toate greutățile să scape la Dumnezeu

și El îi ajuta. Acum, fiindcă știința a progresat, pe Dumnezeu îl dau la margine. Astăzi merg fără Dumnezeu spunând: «*Vom face aceasta, vom face aceea*». Se gândesc la stingerea incendiilor cu mijloace moderne, la forări pentru a afla apă etc... Dar fără Dumnezeu ce vor face oamenii? Vor atrage urgia Lui. Vezi, când nu plouă, nu spun: «*Vom face rugăciune*», ci «*vom face forare pentru a afla apă*». Dar răul este că prin aceste mijloace ce există, încet-încet nu numai necredincioșii gândesc așa, dar chiar și credincioșii încep să uite puterea lui Dumnezeu. Este bine că ne mai rabdă Dumnezeu. Dar oamenii nici măcar nu mai pricep purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Un grup zicea: «*Nu avem nevoie de Dumnezeu, căci avem apă din forări*». Dar acum ar trebui să rugăm mai mult pe Dumnezeu ca să facă o îndoită minune, pentru că oamenii au schimbat natura prin cele ce fac. De multe ori priveam norii; mergeau înainte și înapoi. Se adunau dintr-o parte, mergeau în altă parte; în sus, în jos. Suflă vântul și-i împrăștie și oamenii în loc să spună: «*Acum Dumnezeu trebuie să facă o minune îndoită, ca să țină norii*», spun: «*nu avem nevoie de Dumnezeu*». Din fericire Dumnezeu nu ia în seamă ceea ce spunem, altfel ne-ar fi făcut...

* Extras din Cuv. Paisie Aghioritul «*Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*», vol I Editura Evanghelistos, București 2003, pp. 117-120.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 · D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT

Diakon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 · BLZ 750 903 00